

Sag C-312/19**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse, jf. artikel 98, stk. 1, i
Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

16. april 2019

Forelæggende ret:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen)

Afgørelse af:

10. april 2019

Sagsøger:

XT

Sagsøgte:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (statsskatteinspektoratet under Republikken Litauens finansministerium)

Hovedsagens genstand

Skattetvist vedrørende Vilniaus apskrities valstybinė mokesčių inspekcijos (skatte- og afgiftsinspektoratet i regionen Vilnius, Litauen) afgørelse af 3. november 2015 om godkendelse af kontrolrapporten, hvorved sagsøgeren bl.a. blev anmodet om at betale den beregnede merværdiafgift (herefter »moms«) på 39 586,71 EUR og morarenter på 11 695 EUR samt pålagt en bøde på 3 959 EUR.

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

Præjudiciel forelæggelse på grundlag af artikel 267, stk. 3, TEUF, for at fortolke bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (»momsdirektivet«), for så vidt som de vedrører fastlæggelsen af »selvstændigheden« af den virksomhed, som en deltager i en fælles aktivitet udøver, og fordelingen af afgiftsmæssige forpligtelser mellem deltagerne i en fælles aktivitet.

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 9, stk. 1, og artikel 193 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at en fysisk person såsom sagsøgeren under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende ikke skal anses for »selvstændigt« at have udøvet den omhandlede (økonomiske) virksomhed og for selv at skulle betale merværdiafgiften på de omtvistede leveringer, dvs. med henblik på artikel 9, stk. 1, og artikel 193 i direktiv 2006/112/EF skal den fælles aktivitet/det fælles partnerskab (deltagerne i den fælles aktivitet kollektivt; i denne sag sagsøgeren og hans forretningspartner kollektivt) – som i henhold til national ret ikke anses for at være en afgiftspligtig person og ikke har status som juridisk person – da betragtes som værende den afgiftspligtige person, der har ansvaret for at opfylde de pågældende forpligtelser, og ikke alene en fysisk person såsom sagsøgeren?
2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 193 i direktiv 2006/112/EF da fortolkes således, at momsens under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende skal betales individuelt af hver deltager (i denne sag sagsøgeren og hans forretningspartner) i den fælles aktivitet/det fælles partnerskab – som i henhold til national ret ikke anses for at udgøre en afgiftspligtig person og ikke har status som juridisk person – for hver betaling, de modtager i form af modydelse (eller som de vil modtage, eller som de har ret til) for afgiftspligtige leveringer af fast ejendom? Skal artikel 287 i direktiv 2006/112/EF fortolkes således, at den årlige omsætning som omhandlet i denne bestemmelse under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende skal fastlægges ved at tage hensyn til hele indtægten fra den fælles aktivitet (kollektivt oppebåret af deltagerne i den fælles aktivitet)?

Anførte EU-retlige bestemmelser

Momsdirektivets artikel 9, stk. 1, artikel 193 og artikel 287.

Anførte nationale bestemmelser

Følgende bestemmelser i Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (Republikken Litauens lov om merværdiafgift, herefter »momsloven«) finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen:

- Artikel 2, stk. 2: »Ved »afgiftspligtig person« forstås en litauisk statsborger eller udenlandsk statsborger«
- Artikel 2, stk. 15: »Ved »afgiftspligtig person i Republikken Litauen« forstås en i Republikken Litauen juridisk eller fysisk person, der udøver økonomisk virksomhed af enhver art, samt et kollektivt investeringsinstitut

etableret i Republikken Litauen, der ikke har status som juridisk person og fungerer som en investeringsfond«

- Artikel 71, stk. 1: »Forpligtelsen til at lade sig momsregistrere og beregne moms og betale den til statens budget påhviler de afgiftspligtige personer, der leverer varer og tjenesteydelser i indlandet [...] En person, som er pligtig til at lade sig momsregistrere, skal indlevere en ansøgning om momsregistrering.«
- Artikel 71, stk. 2: »Uanset stk. 1 i [momslovens artikel 71] skal en i Republikken Litauen afgiftspligtig person ikke indlevere en ansøgning om momsregistrering og beregne moms og betale den til statens budget efter reglerne i denne lov [...], når det samlede årlige vederlag for levering af varer og/eller tjenesteydelser på landets område under udøvelse af økonomisk aktivitet regnet inden for de sidste 12 måneder ikke overstiger 155 000 LTL. Der skal påbegyndes momsregning fra den måned, hvor denne grænse er blevet overskredet. Moms beregnes ikke for de leverede varer og tjenesteydelser, hvis vederlag ikke overstiger det fastsatte beløb på 155 000 LTL [...]«
- Artikel 71, stk. 4: »Manglende indgivelse af ansøgning om momsregistrering [...] fritager ikke en afgiftspligtig person for dennes forpligtelse til at beregne moms af de leverede varer og/eller tjenesteydelser [...] og betale den til statens budget [...]«
- Artikel 79, stk. 1: »En afgiftspligtig person [...] skal dokumentere levering af varer og tjenesteydelser, der har fundet sted, ved hjælp af en moms faktura [...]«
- Artikel 79, stk. 5: »På den måde og i tilfælde, der fastlægges af Republikken Litauens regering eller en bemyndiget institution, kan varer og tjenesteydelser, der leveres fælles af flere afgiftspligtige, dokumenteres i én faktura.«

Følgende bestemmelser i Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (Republikken Litauens borgerlige lovbog) finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen:

- Artikel 6 969, stk. 1: »Ved en aftale om fælles aktivitet (partnerskab) forpligter to eller flere personer (partnere) sig til i et samarbejde ved hjælp af deres ejendomme, arbejde eller viden at handle i fællesskab for et bestemt mål eller bestemte aktiviteter, som ikke er strid med loven.«
- Artikel 6 971, stk. 1: »Den af partnere indskudte ejendom, som de tidligere var ejere af, samt produktionen i forbindelse med de fælles aktiviteter og indkomsten og resultaterne derfra ejes delvist af alle partnerne i fællesskab, medmindre andet er fastsat ved lov eller i aftalen om fælles aktivitet.«

- Artikel 6 972, stk. 1 og 2: »Hver af partnerne har samtidig med varetagelsen af de fælles anliggender ret til at handle på vegne af alle partnerne, medmindre aftalen om fælles aktiviteter fastsætter, at de fælles anliggender skal varetages af en af partnerne eller alle partnerne tilsammen. I tilfælde af relationer til tredjeparter skal en partners ret til at foretage transaktioner på vegne af alle partnerne bekræftes ved fuldmagt udstedt af de resterende partnere eller i aftalen om fælles aktivitet.«
- Artikel 6 974, stk. 1: »Fordelingen af fælles udgifter og fælles tab skal fastsættes i aftalen om fælles aktivitet. Hvis ikke der foreligger en sådan aftale, hæfter hver partner for fælles udgifter og fælles tab i forhold til den pågældendes andel.«
- Artikel 6 975, stk. 3: »Hvis aftalen om fælles aktivitet er forbundet med partnernes handelsvirksomhed, hæfter alle partnerne solidarisk i henhold til de fælles forpligtelser, uanset på hvilket grundlag disse forpligtelser opstår«.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

- 1 Det er i sagen fastslået, at sagsøgeren og en anden fysisk person (herefter »forretningspartneren«) den 19. februar 2010 indgik en aftale om fælles aktivitet med henblik på et samarbejde om opførelsen af en boligejendom i eller omkring Vilnius.
- 2 Den 25. april 2010 besluttede sagsøgeren og hans forretningspartner at købe en grund på 0,5 ha landsbrugsjord i Vilnius-området. Den 27. april 2010 underskrev sagsøgeren og ejerne af denne grund en købsaftale vedrørende grunden. Forretningspartneren bidrog med 70% og sagsøgeren med 30% af transaktionsbeløbet. De besluttede sig for at registrere ejendomsretten til grunden i sagsøgerens navn.
- 3 Den 5. maj 2010 besluttede sagsøgeren og forretningspartneren at bygge et kompleks bestående af fem bygninger, at pålægge sagsøgeren at håndtere alle de krævede dokumenter i forbindelse med opførelsen og at udpege anpartsselskabet Konsela (herefter »Konsela UAB«), som sagsøgeren var direktør for, til at lede arbejdet.
- 4 Den 2. november 2010 modtog sagsøgeren en byggetilladelse udstedt i hans navn fra Vilnius-områdets kommune, som gav tilladelse til at opføre fem bygninger på grunden på 0.5 ha. Den 22. april 2010 blev kontrakten om opførelsesarbejdet indgået ved underskrifter af sagsøgeren som kunde og Konsela UAB's repræsentant. Entreprenøren udstedte en moms faktura vedrørende opførelsen af bygning nr. 1-4 den 15. februar 2011 og for opførelsen af bygning nr. 5 den 11. februar 2013.
- 5 Den 2. december 2010 besluttede sagsøgeren og forretningspartneren at sælge bygning nr. 1 med en del af grunden og at anvende indtægten til byggeri sammen

med entreprenøren. Den faste ejendom blev solgt på grundlag af en salgskontrakt af 14. december 2010 mellem sagsøgeren og køberne (fysiske personer), som indeholdt bestemmelser om salget af bygningen og en del af grunden samt grundens anvendelse.

- 6 Den 10. januar 2011 indgik sagsøgeren og forretningspartneren en aftale om ophør af aftalen om fælles aktivitet af 19. februar 2010 og om opdelingen af ejendomme og forpligtelser. Det blev i henhold til denne aftale besluttet at opsiige aftalen om fælles aktivitet og at tildele retten til producerede aktiver (bygning nr. 4 og 5) til forretningspartneren, mens sagsøgeren forpligtede sig til inden 2017 at tilbagebetale forskellen mellem sine indskud og andelen af de modtagne fælles aktiver svarende til 300 000 LTL (86 886 EUR). I henhold til denne aftale tilfaldt bygning nr. 1-3 sagsøgeren.
- 7 Bygning nr. 2 og 3 med tilhørende dele af grunden blev solgt i henhold til salgskontrakter indgået mellem sagsøgeren og fysiske personer henholdsvis den 30. maj 2011 og den 13. november 2012.
- 8 Den 1. februar 2013 udarbejdede sagsøgeren og forretningspartneren et ejendomsoverdragelsesdokument (afhændelsesdokument), hvorefter sagsøgeren under henvisning til aftalen af 10. januar 2011 overførte bygning nr. 4 og 5 sammen med de tilhørende dele af grunden til forretningspartneren.
- 9 Den 6. februar 2013 besluttede sagsøgeren og forretningspartneren i henhold til aftalen om fælles aktivitet af 19. februar 2010, at sagsøgeren skulle sælge bygning nr. 5 og den tilhørende del af grunden registreret i hans navn og med det samme overføre det modtagne beløb til forretningspartneren. Ved salgskontrakt af 13. februar 2013 blev denne faste ejendom solgt til en i Litauen etableret juridisk person.
- 10 Sagsøgeren og forretningspartneren anså ikke disse salg af fast ejendom, som blev foretaget den 14. december 2010, den 30. maj 2011, den 13. november 2012 og den 13. februar 2013 (kollektivt betegnet »de omtvistede leveringer«), for momspligtig (økonomisk) virksomhed, hvilket var årsagen til, at de ikke beregnede og identificerede moms, som skulle betales af køberne (de udstedte ikke momsfakturaer), ikke anmeldte og betalte moms og ikke anvendte momsfradrag.
- 11 Efter at have foretaget en afgiftsundersøgelse af sagsøgeren vedrørende personlig indkomstskat og moms for perioden 2010-2013 tariferede den lokale afgiftsmyndighed de omtvistede leveringer som én momspligtig aktivitet og anså sagsøgeren for at være en afgiftspligtig person, der er ansvarlig for opfyldelse af momsforpligtelserne vedrørende (alle) disse leveringer. I overensstemmelse hermed bekræftede skatte- og afgiftsinspektoret i regionen Vilnius ved afgørelse af 3. november 2015, som godkendte inspektionsrapporten, den yderligere moms beregnet i inspektionsrapporten og de relaterede beløb (morarenterne og bøden).

- 12 Efter at have behandlet en klage vedrørende denne lokale afgiftsmyndigheds afgørelse stadfæstede sagsøgte skatte- og afgiftsinspektoratets afgørelse den 3. marts 2016. Sagsøgerens klager blev endvidere afvist ved Mokestinių ginčų komisijos (skatteankenævnet) afgørelse af 18. juli 2016 og ved Vilniaus apygardos administracinis teismas' (den regionale domstol i forvaltningsretlige sager i Vilnius) afgørelse, som anfægtes i appelsagen.
- 13 Det skal særligt bemærkes, at den lokale afgiftsmyndighed ved beregningen af den skyldige moms af egen drift anerkendte sagsøgerens ret til momsfradrag i henhold til de ovennævnte momsfakturaer udstedt af Konsela UAB og beregnede de omtvistede skyldige momsbeløb med fradrag af moms for erhvervelsen (opførelsen) af de ovennævnte bygninger.

Begrundelsen for forelæggelsen

- 14 Under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende opstår først og fremmest spørgsmålet om, hvorvidt den afgiftspligtige person, som har ansvaret for at opfylde disse forpligtelser, skal anses for alene at udgøres af sagsøgeren eller af begge deltagere i den fælles aktivitet, dvs. af den fælles aktivitet/det fælles partnerskab (sagsøgeren og forretningspartneren kollektivt). I det foreliggende tilfælde undersøgte og satte den lokale afgiftsmyndighed og sagsøgte ikke spørgsmålstegn ved eksistensen af den fælles aktivitet.

»Selvstændigheden« af den virksomhed, som en deltager i en fælles aktivitet udøver

- 15 Momsloven, som finder anvendelse på de foreliggende retsforhold, er vedtaget i national ret bl.a. for at gennemføre momsdirektivet, hvis artikel 193 fastsætter, at momsen påhviler den afgiftspligtige person, som foretager en afgiftspligtig levering af varer eller ydelser.
- 16 Domstolen har fastslået, at momsdirektivets artikel 9, stk. 1, giver begrebet »afgiftspligtig person« en bred fortolkning, der er koncentreret om uafhængigheden under udøvelse af økonomisk virksomhed, således at enhver fysisk eller juridisk person – såvel offentligretlig som privat, og selv enheder uden status som juridisk person – der objektivt opfylder kriterierne i bestemmelsen, skal anses for momspligtige personer (dom af 12.10.2016, Nigl m.fl., C-340/15, præmis 27).
- 17 Det fremgår af momsdirektivets artikel 9, stk. 1, at en af de for en afgiftspligtig person nødvendige egenskaber er selvstændigheden af den økonomiske virksomhed, som denne udøver, hvilket skal fastlægges ved at undersøge, om den pågældende person udøver sin virksomhed i eget navn, for egen regning og på eget ansvar, og om han selv bærer den økonomiske risiko, der er forbundet med udøvelsen af denne virksomhed (jf. f.eks. dom af 27.1.2000, Heerma, C-23/98, præmis 18, af 18.10.2007, van der Steen, C-355/06, præmis 23, og af 29.9.2015, Gmina Wrocław, C-276/14, præmis 34). Virksomhedens selvstændighed skal

fastslås ved at tage hensyn til kriterierne anført i præmis 34 og 35 i dom af 29. september 2015, Gmina Wrocław, C-276/14.

18 Afgiftsmyndighedens manglende afkræftelse af omstændighederne vedrørende den førnævnte aftale om fælles aktivitet og det forhold, at sagens akter ikke indeholder oplysninger, som afkræfter disse omstændigheder, giver anledning til tvivl hvad angår antagelsen om, at sagsøgeren udøvede »selvstændig« økonomisk virksomhed i momsdirektivets forstand. I det:

1) som det f.eks. fremgår af den førnævnte aftale om fælles aktivitet, de fælles frembragte aktiver og erhvervede forpligtelser i forbindelse med udøvelsen af virksomheden blev fordelt mellem deltagerne i overensstemmelse med en fastlagt metode, hvilket henset til, at den fælles aktivitet ikke er blevet afkræftet, betyder, at der formentlig ikke er noget grundlag for at fastslå, at sagsøgeren foretog de omtvistede leveringer udelukkende for egen risiko;

2) afgiftsmyndigheden ikke betvivlede og endog i det væsentlige bekræftede, at sagsøgeren sammen med forretningspartneren traf beslutninger vedrørende købet, produktion (opførelse) og salget af de omhandlede ejendomme, og da sagens akter ikke indeholder oplysninger om det modsatte, må det antages, at sagsøgeren ligeledes ikke kan anses for selvstændigt at have truffet beslutninger vedrørende de foretagne leveringer i forbindelse med den omhandlede aktivitet;

3) afgiftsmyndigheden med henblik på personlig indkomstskat klassificerede indtægten – dvs. nærmere bestemt vederlaget for de solgte ejendomme – som modtaget af både sagsøgeren og hans forretningspartner, kan den respektive indtægt fra de omtvistede leveringer siges ikke at være sagsøgerens;

4) det forhold under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, at det var sagsøgeren, som var registreret som ejer af den omhandlede faste ejendom i ejendomsregisteret, og som indgik salgskontrakterne, ikke i sig selv godtgør, at sagsøgeren traf selvstændige beslutninger om de omtvistede leveringer;

5) det ligeledes skal antages, eftersom de førnævnte omstændigheder vedrørende forretningspartnerens medvirken ikke er blevet afkræftet, at sagsøgeren ikke automatisk kan anses for selvstændigt at have truffet beslutning om overdragelsen af retten til som ejer at råde over aktiverne, dvs. leveringen af varerne (momsdirektivets artikel 14, stk. 1) til køberne.

19 Under sådanne omstændigheder kan det med rimelighed antages – når det på dette stadium af sagens vurdering lægges til grund, at de omtvistede leveringer skal betragtes som momspligtig økonomisk virksomhed – at de i momsdirektivets artikel 9, stk. 1, fastsatte kriterier for en afgiftspligtig person objektivt kunne opfyldes af sagsøgeren og forretningspartneren, som har optrådt sammen i henhold til aftalen om fælles aktivitet, men ikke af sagsøgeren alene. Det skal derfor antages, at sagsøgeren i henhold til momsdirektivets artikel 193 muligvis ikke skal anses for selv at hæfte for momsforpligtelserne, der er forbundet med de omtvistede leveringer.

- 20 Som det på den anden side fremgår af sagens akter, var det alene sagsøgeren, som var involveret i relationer med tredjeparter, herunder hvad angår omtvistede leveringer: Grunden blev købt, byggetilladelsen blev udstedt og bygge- og anlægskontrakten blev indgået i hans navn; han indgik salgskontrakter vedrørende de nævnte bygninger og de tilhørende grunde i eget navn, og disse kontrakter henviste ikke til aftalen om fælles aktivitet, således at det med rimelighed kan antages, at køberne, der var involveret i de omtvistede leveringer, var uvidende om forretningspartneren. Med andre ord blev handlingerne vedrørende bygningernes opførelse og salg rent faktisk udelukkende foretaget af sagsøgeren, mens forretningspartneren grundlæggende alene medfinansierede købet af grunden.
- 21 Det skal bemærkes, at Domstolen har fastslået, at det for en ensartet anvendelse af momsdirektivet er vigtigt, at begrebet »afgiftspligtig person«, der er defineret i direktivets afsnit III, undergives en selvstændig og ensartet fortolkning (jf. dom af 17.9.2014, Skandia Sverige, C-7/13, præmis 23).
- 22 Det er derfor nødvendigt at forelægge det første præjudicielle spørgsmål for Domstolen.

Fordeling af afgiftsmæssige forpligtelser mellem deltagere i en fælles aktivitet

- 23 Skulle Domstolen fastslå, at begge deltagere i den fælles aktivitet og ikke alene sagsøgeren med henblik på momsdirektivets artikel 9, stk. 1, og artikel 193 imidlertid skal anses for en afgiftspligtig person, der har ansvaret for at opfylde de omhandlede forpligtelser, opstår spørgsmålet, hvordan de afgiftsmæssige forpligtelser skal fordeles.
- 24 Som allerede nævnt er det i medfør af den generelle regel fastsat i national ret alene fysiske og juridiske personer samt de førnævnte kollektive investeringsselskaber, der anerkendes som afgiftspligtige personer i Republikken Litauen. De nationale bestemmelser, som er relevante for de pågældende retsforhold, fastsætter ikke, at fysiske personer, som handler i medfør af en aftale om fælles aktivitet, skal anses for at være en enkelt afgiftspligtig person som omhandlet af momslovens bestemmelser; de foreskriver endvidere ikke, at alene en af disse fysiske personer er ansvarlig for at opfylde alle forpligtelserne forbundet med den fælles (afgiftspligtige) økonomiske virksomhed, hvor varer leveres, uden at der udstedes en momsfaktura, som det er tilfældet i den foreliggende sag.
- 25 Selv hvis den fælles aktivitet/det fælles partnerskab, som i henhold til national ret ikke har status som juridisk person, i det foreliggende tilfælde imidlertid opfylder de i momsdirektivets artikel 9, stk. 1, fastsatte kriterier for en afgiftspligtig person, så skal de førnævnte nationale bestemmelser ikke ophæve forpligtelsen for deltagerne i denne fælles aktivitet til at betale den tilhørende moms.
- 26 Såfremt der ikke findes nogen relevante (særlige) lovbestemmelser i tilfælde af momspligtig økonomisk virksomhed, der udøves af fysiske personer som en

fælles aktivitet, antages det, at momsen på levering af varer, som falder inden for rammerne af denne aktivitet og foretages, uden at der udstedes en momsfaktura, skal beregnes og betales forholdsmæssigt af hver deltager i denne aktivitet.

- 27 Hvad angår disse forholdsmæssige andele skal det bemærkes, at moms beregnes ud fra afgiftsgrundlaget, som i overensstemmelse med den generelle regel er det samlede vederlag, som leverandøren af varerne eller tjenesteydelsen har opnået eller vil opnå fra køberen. Idet afgiftsgrundlaget er den faktisk modtagne modydelse, og afgiftsmyndighederne ikke kan opkræve et beløb i moms, der er højere end det, den afgiftspligtige person har modtaget (dom af 6.12.2018, Tratave, C-672/17, præmis 29), antages det, at deltagerne i den fælles aktivitet i den foreliggende sag er ansvarlige for at opfylde momsrelaterede forpligtelser med deres andele af den modtagne modydelse, som beregnes i overensstemmelse med afgiftsgrundlaget.
- 28 Det er derfor ligeledes nødvendigt at forelægge første del af det andet præjudicielle spørgsmål for Domstolen.

Anvendelse af momsdirektivets artikel 287

- 29 Spørgsmålet om anvendelse af momslovens artikel 71, stk. 2, er ligeledes relevant i den foreliggende sag, dvs. hvorvidt under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende tærsklen for den årlige (12-måneders) omsætning, som er fastsat i denne bestemmelse, hvis overskridelse i henhold til national ret medfører forpligtelsen til at registrere sig som momspligtig og forpligtelsen til at beregne og betale moms, gælder 1) fælles for deltagerne i den fælles aktivitet (beregnet på grundlag af den fælles aktivitets samlede indtægt) eller 2) individuelt for hver deltager i den fælles aktivitet (beregnet på grundlag af den indtægt, som hver deltager i den fælles aktivitet har haft individuelt).
- 30 Momsdirektivets artikel 287, nr. 11), fastsætter, at medlemsstater, som er tiltrådt efter den 1. januar 1978, kan indrømme afgiftsfritagelse til afgiftspligtige personer, hvis årlige omsætning højst er lig 29 000 EUR i Litauens tilfælde. Det skal bemærkes, at Rådets gennemførelsesafgørelse 2011/335/EU af 30. maj 2011 foreløbigt forhøjede dette beløb til 45 000 EUR.
- 31 Det bemærkes i denne forbindelse, at det fremgår af momsdirektivets femte betragtning, at det mest enkle og mest neutrale moms-system opnås, når afgiften opkræves så generelt som muligt. Dette synes at indebære, at hvor fælles aktivitet/partnerskab (deltagerne i en fælles aktivitet kollektivt) under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende udgør en afgiftspligtig person som omhandlet i momsdirektivets artikel 9, stk. 1, skal hver deltagers specifikke forpligtelser afgøres ved at tage hensyn til den årlige omsætning fastsat i momsdirektivets artikel 287 i forhold til omfanget af hele den fælles aktivitet (omsætningen angivet i momsdirektivets artikel 288), uanset hvordan indtægten fra denne aktivitet fordeles mellem deltagerne.

- 32 På den anden side betragtes fælles aktiviteter/partnerskaber, som ikke har status som juridisk person, i henhold til nationale bestemmelser ikke som en afgiftspligtig person. Som det endvidere følger af administrativ praksis, anses ægtefæller, der foretager afgiftspligtig levering af ejendomme, som er ægtefællernes fælles ejendom, for særskilte afgiftspligtige personer, og deres omsætning vurderes særskilt i henhold til nationale bestemmelser, som er tilpasset og/eller gennemfører momsdirektivets artikel 287: En ægtefælle er fritaget fra at betale moms i tilfælde, hvor den del af leveringen, som tillægges ham eller hende, ikke overstiger den førnævnte omsætningstærskel, selv hvis den af ægtefællerne fælles foretagne levering overstiger denne tærskel.
- 33 Følgelig skal anden del af det andet præjudicielle spørgsmål ligeledes forelægges Domstolen.

ARBEJDSDOKUMENT